

De eenzaamheid van Lente Byvoet

De muren van de kamer zijn zo roze dat je ogen er pijn van doen. Aan die veel te felle muren hangen tientallen posters van haar idool en midden op de grond ligt een kleed van koeienhuid. Bij een kamer als deze verwacht je een uitgesproken persoon, die leeft volgens het motto “carpe diem”. In het geval van Lente Byvoet klopt deze stereotypering echter niet. Terwijl ze in haar extravagante kamer een boek aan het lezen is, roept haar stiefmoeder voor het avondeten. Het is immers zes uur en in huize Byvoets leeft men volgens een strikte planning. Lente strompelt de trap af en ruikt de tomatensoep die haar stiefmoeder gemaakt heeft. Sinds Dina onderdeel van het gezin is geworden eten ze elke woensdag soep, donderdag stampot en op vrijdag staat patat voor de tv op het menu. Lente opent de deur van haar kamer en ziet haar vader en Dina naast elkaar aan tafel zitten. Lente neemt alleen aan de andere kant plaats. Toen haar moeder nog leefde heeft ze zich nooit eenzaam gevoeld. Tijdens het avondeten zat ze naast haar moeder of haar vader, maar nooit alleen. Sinds de komst van Dina heeft haar vader alleen nog maar oog voor die slechte versie van haar eigen moeder. “Wat heb jij de hele middag op je kamer uitgespookt?” Lente weet dat Dina dit alleen maar vraagt om de ongemakkelijke stilte te verbreken. Eigenlijk heeft Lente helemaal geen zin om te antwoorden, dus reageert ze kortaf en slurpt verder aan haar soep. Lentes vader kijkt Dina aan en schudt goedkeurend zijn hoofd. Lente merkt de tête-à-tête tussen Dina en haar vader op. Aan haar gezicht is duidelijk af te lezen dat ze wilt weten wat er aan de hand is. “We hebben nieuws”. Lente denkt aan alle mogelijke nieuwsberichten die haar vader te melden kan hebben. Eigenlijk is ze niet blij dat hij nieuws heeft. Geen nieuws is immers goed nieuws. Lente blijft stil en wacht rustig af totdat haar vader zijn mond open trekt. “Dina en ik hebben besloten dat willen trouwen. En natuurlijk mag jij ons bruidsmisje zijn lieve Lente”. Het liefst wilde Lente schreeuwen of huilen maar ze was verstijfd door wat haar vader zojuist verteld heeft. Er kwam geen geluid uit haar mond. Ze zag de lippen van haar vader op en neer bewegen, maar kon niet verstaan wat hij zei. Het enige wat ze opving uit zijn betoog was dat de trouwerij al een tijdje gepland stond. De grote dag is al over een paar dagen. Na het diner stormde Lente de trap op en dook weer in haar boek. Ze houdt van lezen. Even je eigen leven vergeten en je inleven in de belevingswereld van een ander. Dat vond ze het fijnst, even je eigen leven opzij zetten. Na een paar slechte nachten en misschien nog wel slechtere dagen was het zo ver: de trouwerij. Tegen haar wil in liep ze rond in een veel te tuttig jurkje, omdat Dina die zo mooi vond. Alle gasten die voor het gemeentehuis stonden zagen er netjes, maar bovendien heel vrolijk uit. Lente kon zich totaal niet identificeren met de gemoedstoestand van deze mensen. Ondanks dat er circa honderd mensen om haar heen stonden, voelde ze zich eenzamer dan dat ze ooit had gevoeld. Er klonk een bel en alle genodigden liepen het gemeentehuis in. Ook Lente mengde zich in de groep mensen. Ze kwam in een grote ruimte terecht, die versierd was met gouden ballonnen en roze slingers. Door de grote ramen scheen de zon naar binnen. De stralen schenen recht op haar vader en Dina. Lente moest toegeven dat Dina er mooi uit zag, ondanks de gekreukelde stof van haar jurk. De ceremonie stond op het punt om te beginnen, dus Lente kreeg de ringen voor haar vader en Dina in haar hand gedrukt. Er werd muziek gespeeld en Lente liep naar voren, in de richting van het toekomstige echtpaar.

Dit was de meest slaapverwekkende ceremonie die ze ooit had en zou meemaken, dat wist ze zeker. Het meisje maakte het doosje open en toen ze de inhoud zag liet ze de ringen op de grond kletteren.

Iedereen keek vol verbazing naar het meisje, aangezien ze een doosje dat in ieder geval minder dan honderd gram zou wegen niet normaal kon vasthouden. De blik van Lente ging van de ringen naar haar vader en weer terug. Dit keer kon ze haar tranen niet bedwingen en ze rende de zaal uit. Ze bleef rennen totdat ze weer in haar neon roze kamertje was. Ze begon met lezen en die middag had ze het hele boek al uit. Ze kon nog steeds niet geloven wat er net, in het gemeentehuis, was gebeurd. Lente wist dat haar vader verknocht was aan Dina, maar dat hij de ring van haar moeder aan Dina zou geven, had ze nooit verwacht. Toen haar moeder ziek was beloofde ze dat deze ring voor Lente zou zijn. Voor niemand anders. En al helemaal niet voor de vrouw die haar plek in heeft genomen. Voortaan zou Dina tijdens het avondeten naast haar vader zitten met de ring van Lentes moeder om haar vinger.